

6 nedeľa 2024 B

AI Kajúcnik prichádza na spoveď. Vyznáva sa takto: „Otče, v Boha verím, denne sa modlím, nevynechám nedeľnú omšu a nikomu som neublížil. Na viac hriechov sa nepamätám.“ Kňaz mu jemne pripomína, že je v spovednici, nie v chválitebnici. Tiež mu hovorí, že mu nemôže dať rozhrášenie, lebo zatiaľ nepovedal žiaden hriech. Kajúcnik oponuje, že on si nie je vedomí žiadnych hriechov. Vtedy mu kňaz pripomenie, že ak si myslí, že nemá žiaden hriech, tak podľa Písma svätého má určite dva – pýchu a sebeckosť, teda malomocenstvo ducha, ktoré treba očistiť a uzdraviť.

KE Ježiš dnes uzdravuje malomocného slovami: „Chcem, buď čistý.“

DI Malomocenstvo ako choroba sa chápalo u Židov ako trest od Boha. Táto choroba predstavovala bezmocnosť človeka. Človek sa ocitol na periférii života: chorý bol vylúčený zo spoločenstva Božieho ľudu, lebo v očiach starozákonných Židov bol hriešnikom a jeho choroba bola trestom za jeho hriechy alebo hriechy rodičov. Malomocný bol akoby trojnásobne mŕtvý: telesne, duchovne i spoločensky. Ak sa uzdravil, musel priniesť zmiernu obeť vďačnosti. Až potom sa stal tým, čím bol predtým. V dnešnom príbehu vidíme, že hoci bol malomocný telesne uzdravený, duchovne mal ešte veľký problém s poslušnosťou voči Kristovmu odporúčaniu, aby o veci mlčal. Tak či onak nám dnešné evanjelium ukazuje, že Kristus nás chce očistiť kompletne.

PAR Aj dnes máme medzi sebou veľa malomocných – duchovne „málo mocných“. Malomocenstvom súčasnosti je hriech, ktorý si väčšina z nás nechce ani len pripustiť. Asi tušíte, ktorý je to hriech. Ak si v duchu hovoríte, že je to hriech pýchy, trafili ste do čierneho. Pýcha je malomocenstvom dnešnej doby. Kamufľuje sa pod rôznymi výhovorkami. Napríklad sa nazýva zdravím sebavedomím alebo osobnou sebarealizáciou. Slovo pýcha znie veľmi negatívne, a preto sa bránime tomu, aby sme ho aplikovali na našu situáciu. Pýcha je vo svojej podstate súťaživá. Mimochodom na čom je založený liberálny kapitalizmus? Na slobodnej hospodárskej súťaži. Pýchu nie je ľahké odhaliť, pretože má mnoho podôb. V zásade by sme mohli rozlíšiť 4 typy ľudskej pýchy. Takto ich opisuje P. Józef Augustyn v knihe *Kde jsi, Adame?*:

1. druhom pýchy je túžba po kariére za každú cenu bez ohľadu na vlastnú rodinu, morálne a náboženské hodnoty, priateľov, vlastné zdravie. Riadi sa nasledujúcou úvahou: Ak sa dostanem vysoko, všetci ma budú obdivovať a milovať. Pýcha si túži zabezpečiť lásku prostredníctvom úspechu a obdivu. /Celebrity/.

2. druhom pýchy je povyšovanie sa nad druhých so sklonom k pomstychtivosti. Ide skôr o vyvyšovanie sa nad druhých v snahe ponížiť ich. Tento typ pýchy by sa dal vyjadriť vetou: Ja sám budem veľký, keď ostatní okolo mňa budú malí. /Politici, ale aj manželia/.

3. druhom pýchy je chorobný perfekcionizmus. Perfekcionista chce predovšetkým sebe samému dokázať svoju vlastnú integritu, dobrotu, veľkosť, dokonalosť. Perfekcionista je zameraný na seba a neustále si dokazuje svoju vlastnú veľkosť.

4. druhom pýchy je veľikášstvo, namyslenosť. Je to tá forma pýchy, ktorá stojí najmenej úsilia a námahy, pretože sa zväčša obmedzuje na uplatnenie vlastnej predstavivosti. Tento druh pýchy by sa dal vyjadriť vetou: Napriek všetkému viem, že som výnimočný. /Možno najčastejšie chápanie pýchy/.

Na mieste je otázka: „Ak pýcha je malomocenstvo ľudského ducha, čo je liekom na očistu od tejto choroby?“ Najprv malá nápoveda: tento liek sa nedá zohnať v žiadnej lekární. Tušíte už? Tým liekom na pýchu je pokora.

Sú ľudia - a nie je ich málo -, ktorí sú presvedčení, že pokora je slabosť, ba že je známkou zakomplexovanosti, utiahnutosti človeka, ktorý si nedôveruje a nenašiel sa. Opak je však pravdou. Pokorný človek je realista. Pozrie sa na seba a naplno si uvedomí a prizná, kto je. Ide mu o pravdu. Necíti sa povinný brániť nejaký svoj falošný obraz, ktorý si o ňom ľudia, čo ho v skutočnosti nepoznajú, vytvorili, pretože mu na žiadnom krásnom obraze nezáleží. Hlavné pre neho je, aby obraz, ktorý maľuje, bol pravdivý pred Bohom. Pokorný človek nikdy nie je spokojný s tým, aký je a čo už dosiahol. Uvedomuje si povinnosť rásť a odvracať sa od nedobrych vlastností, ktoré v sebe má.

MY Známy mystik a trapistický mních Thomas Merton raz povedal: „Začiatok pokory je zároveň začiatkom požehnania a dovŕšenie pokory je dokonalosťou každej radosti.“ Povedal to preto, lebo si bol vedomý neoceniteľnej slobody, ktorú pokora do života človeka prináša.

Veľkého matematika a fyzika Alberta Einsteina vraj raz dosť znepokojilo uznanie, ktoré mu verejne vyslovili. Mal pocit, že to bolo oproti tomu, čo vykonal a čoho sa to týkalo, veľmi nevyvážené. „Na svete jestvuje, vďaka Bohu, množstvo veľmi bystrých a obdarených ľudí,“ napísal autor teórie relativity. „Preto mi pripadá ako čosi neférové, či dokonca ako nevkusné vybrať zo všetkého tohto množstva nadaných ľudí iba pár jednotlivcov a tým prejaviť bezhraničný obdiv a takto im pripísať takmer nadľudskú moc mysle a charakteru. Taký je aj môj údel. No rozdiel medzi tým, čo si ľudia myslia o mojich schopnostiach a úspechoch, a skutočnosťou je veľký.“

ADE Blíži sa obdobie pôstu. Pokúsme sa odhaliť, ktorým typom pýchy trpíme, aby sme mohli nájsť aj správny liek cez sviatosť pokánia, opravdivé polepšenie sa a zmenu života. Amen.